

# Aetherica

Anna Šochová

<http://koste.unas.cz/>

*Čas alchymistů a magie, pokusů a omylů, požitekářů a zkrachovanců, nadějí a proher. Možná i příběhů o tajemství.*

“Jedou, už jedou! Pán se vrací!”

Čeled' běžela na hradby. Ze vzdáleného návrší k hradu mířila skupina jezdců se zakrytým vozem. Pro co jeli až do Tannebrünu? Nic tam není, jen několik osad, kraj světa. Jsou tam přehluboké, nebezpečné lesy a rozumný člověk neopouští cesty. To jistě nebyl obyčejný lov! Dohady se neztišily, ani když mezi ně vystoupala štíhlá, plavovlasá Evena. Nebyla doopravdy paní, jen něco málo lepšího, než kdokoliv jiný.

Nejoblíbenější z baronových dívek zkřivila rty. Příliš velký vůz na pár prstýnků a řetězů, které jí pán sliboval. Nejspíš barona zase někdo nalákal na podivnost, jakou nikdo jiný v okolí nemá. Zavře se do sklepení a jí si všímat nebude. Co s tím?

Zvědavost vyhnala k cestě také lidičky z podhradí u řeky. Na hradbách mezi čeledí zahučelo údivem: Pán je v tak dobrém rozmaru? Vidíte, rozhazuje jim něco. Měďáky? Ne, zablesklo se tam i pár stříbrných.

“Honem k bráně, nám taky hodí!”

Jeden přes druhého se hnali a tlačili, divže nepopadali z hradeb dolů. Evena zůstala nahoře. Pohrdavě shlížela na ty chudáky, co se chtějí drát o almužnu, ale její pohled zalétal i k plachtě na voze. Baron je v dobré náladě, rozhazuje a směje se tak, že je slyšet až sem. Ani s ní, ani když mu tančí všechny polonahé, jenom v závojích jako pohanky, ani když mu plní všechna roztodivná přání, nikdy neslyšela tenhle smích. Vítězný, jako kdyby samého krále ošidil.

Baronova družina přitom jede vážně, zachmuřená jako temný mrak. Evena dobře viděla, jak i vesničané po sebrání mincí umlkají a stahují se od cesty, jako by z nich průvod nebo vůz vysál všechnu radost. Unesli snad urozenou pannu? Možná z kláštera...

Evena tiše zírala do kraje a strach jí stahoval hrdlo. Napadlo ji, že snad už ani příliš dobrých dní nebude. Baron bude běhat kolem té, kterou přivezl ve voze. Co jiného by to mohlo být? Leda tak nějaký lesní skřet.

Zachvěla se, jako by se jí dotkl přízračný svět jejích vyprávěnek. Co však jsou pověsti a čemu opravdu věřit? Vždyť i baron jí poslední dobou zakazoval holkám vyprávět, že jim hloupě plete hlavy. Zato sám chtěl, aby seděla a vzpomínala, co kdysi slýchala od služek v otcovském domě.

Cvakání kopyt na kamenech za bránou Evenu vytrhlo ze strnulosti. Přejela dlaní po vlasech a zaplašila pošetilou vidinu Rostrocha, vstupujícího do rusalčího reje. Pomalu sestoupila z hradeb a zamířila k portálu hlavních dveří, kde stará Berta okřikovala dívky.

Nebylo možné je zadržet, byly naučené jásat a podlézavě vítat barona, jen aby je obdaroval, jen aby jediná utrhla větší kus přízně, než ty ostatní. Evena znovu pohrdavě ohrnula rty a v tu chvíli zahlédla tu novou, malou Agnes. Ani prsa to nemá a pán tomu ještě mezi nohy pořádně nesáhnul, jenom na klín si ji posazuje a krmí jako ptáče. Ale to vyžle se dívá na družky stejně. Podívejme, na tu bude nutné dávat pozor...

Pohledy dívek se střetly a probleskla v nich stejně pohrdavá myšlenka: Jsou vážně jako čubky, právem jim Rostroch nadává! Ještě ráno se hubatě posmívaly Rostrochovu pupku a teď mu nohy objímají! Ani sesednout ještě nestačil. Však se už zamračil, knír mu zplihnul, něco se stane.

Agnes vystoupila z portálu, nad schody roztáhla široce sukni a hluboce se uklonila, jak ji to v jedné rozmarné chvíli naučil. Baron spokojeně přikývl. Sotva si však uzardělá Agneša pomyslela, jak by ji matka pochválila, prolétl nádvořím výkřik.

Evena se přitočila k vozu a nahlédla pod plachtu. Teď ležela rozpláclá na kamench, surově odmrštěná zbrojným Lemkem. Všichni strnuli. Pánova oblíbená! Pánův Lemk na ni sáhl! Co z toho bude? Baron je nenechal čekat dlouho.

“Kdo ještě zkusí čmuchtat jako ona, přijde o nos i hlavu.”

Hned bylo na nádvoří prázdno. Zůstala jen tíseň. Pánova čarodějná kuchyně, zamlklí jezdcí, baronova pýcha i krutost, s jakou uměl trestat, se promísily. Společně otrávilily celé povětří. Neradno oslyšet pánovo varování!

\*

Pán jako pán, to dá rozum. Ten jejich nebyl lepší ani horší. Leckteří z čeledi měli schované měďáky i stříbro, které rozhazoval. Měli za to, že cokoliv přijde, jim neublíží. Krčili rameny, když nechával hlídky pátrat po nových holkách, potajmu si vyprávěli, jak se s nimi baví, představovali si, co všechno může dělat se všemi holkami najednou. Krčili se, když mezi nimi zapráskal bičem a těšili se, že jsou samio dost daleko. Jenom z toho jeho sklepení šel strach na každého, bez rozdílu..

Ani Lemk sem nevkročil. Pokud něco zahlédl, mlčel.

Stará Berta se dušovala, že zahlédla jednou o půlnoci těžké truhly, kterak samy putují po schodech dolů ke dveřím. A jindy kouře barevné čmoudy, až z nich jde úzkost. Smrady jako z pekla vinou se občas okýnkem, odlesk plamenů a bouchání, jako by se satanáš přišel hádat. Těch svic, co pán do sklepení nosí! Nejradši se tam zavírá kolem půlnoci a to dá rozum, že je to doba pro čáry jako stvořená.

Potichu tak šla pověst krajem, ale nic víc se nedělo, protože baron Rostoch si vznešené hosty zval stále a svoje laboratorium jim ukazoval. Prý i sám císař v Praze takové alchymisty a doktory tajných věd hostí, aby mu zlato vyráběli a kouzlem mu přivodili věčné mládí. Divný čas zavládl světu.

Evena se musela sama zvednout a schlíple odpotácet dovnitř. Teprve tam, kde je baron nemohl sledovat, se jí ujaly ostatní. Nikdo neviděl, jak muži pod dohledem Lemka přenášejí náklad z vozu dolů, nikdo se neodvážil sledovat, co tajemného to může být.

Stranili se i Lemkových mužů, když sedli ke stolu a utišili hlad. Baron dovolil, aby si narazili bečku piva na oslavu dobrého díla. Muži si kroutili kníry a místo přemítání o minulých sedmi dnech kdesi v horách radši mezi sebe pozvali děvečky. Což je to tajemství jejich těžkostí? Vždyť i dobrou věc přináší: Pán bude zavřený dole několik dní a nocí, čeled' se může veselit.

Mýlili se. Ještě před půlnocí baron nikým neviděn procházel chodbami. Byl spokojený, když zahlédl Lemka obcházet hradby a pobavil ho zpěv a hluk zábavy.

Vešel do komory, kde na široké pryčně se slamníkem spaly dívky, stulené k sobě jako štěňata.

Sklonil se nad nimi a vdechl vůni polodětských těl. Agnes poznal hned a její sladká tvářička s pootevřenými ústy ho na chvíli zaujala. Tiché oddechování přerušilo zachrápání Eveny. Kouzlo bylo pryč a baron zatahal Agnes za cíp košile. Dítě bylo už jeho rozmarům přivyklé a nijak neprotestovalo, když ještě se slepenýma očima stálo bosé na kamenné podlaze. Baron ukázal, že má mlčet a pokynul, aby si nazula pantofle. Přehodil jí přes ramena plášť a odváděl pryč.

\*

Byl spokojený, přímo nadšený. Měl ji tu už tři měsíce, ale zatím si dokázal soustíčko odepřít. Rychtář se Lemkovi zapřísahal, že její matka byla učiněná krasavice, dokud jí opilý podomek jednoho kupce nepořezal tvář. Dcera prý bude stejně krásná, už teď je to znát. Ano, tahle Agnes ho dojímala a vzrušovala od první chvíle. Nebyla divoká ani plachá, měla v sobě kouzlo a jakýsi nádech vznešenosti. Pokud se zrovna nešťourala v nose.

Teď se Rostoch div nahlas nechválil, že mu dobrý osud poslal do cesty takovýhle poklad a on mu ponechal čistotu. Panna s krásou matky, zrozená za úplňku, mu nakonec bude patřit dvojnásob... Všechno tu má, všechno nashromáždil, aniž by tušil, že bude moci udělat, nač ani císař Rudolf nepomyslel.

Agnes tiše t'apkala za ním, ani ji nenapadlo zeptat se barona, kam jdou. Teprve před chodbou ke sklepením se zastavila a poplašeně přitiskla ruku na ústa.

“Bojíš se? Nic zlého se ti nestane. Potřebuju tvou pomoc, Agnes, a tvoje mlčení. Jediná z hradní čeledě vstoupíš do mého laboratoria a poznáš jeho tajemství. Na nic mi tam nesahej, rozumíš?!”

Známý přísný tón hlasu Agnešu uklidnil. Zvedla hlavu a podívala se ke dveřím. Pán si ji vybral. Matka říkala, že je důležité, aby byla poslušná a milá, aby jí pán dal přednost přede všemi. Potom ji odmění, bohatě a víc, než kteroukoliv jinou. A možná si ji nechá, protože její krásu nezkazí žádný ničema, kterého napadne

rozkopnout dveře chalupy. Agneša cítila, že teď přichází chvíle, jakou měla matka na mysli.

“Pojd’.”

Baronova ruka stiskla její rameno a postrčila ke sklepu.

“A-ano, můj pane.”

Pomyšlení na matku dlouho nevydrželo, silnější byl strach. Bude zakletá! Určitě! Přesto dokázala udělat krok a další. Nebylo vyhnutí, ještě víc se bála pánových ran. A jiných věcí, které dělával, při kterých holky křičely a nařikaly a on se pobaveně šklebil. Nebo funěl. Ale to jí dělat nebude, to jenom nahoře v síni, když poručí, aby ho bavily.

Klíč narazil na zámek a potom se otočil, jako by Agneše hrozil. Těžké dveře se otevřely tiše, bez skřípotu, jaký čekala, ale tím víc se v Agnešině hrudi sevřelo srdce. Bylo tu tolik světla, že musela přimhouřit oči.

Sestoupila pomalu dolů a a nesměle se rozhlížela. Svítlo tu několik olejových lamp a svíce u pultíku s rozevřenou knihou. Agnes následovala barona, který kráčel podél dlouhého stoálu, na němž stály skleněné baňky a podivné předměty. Bylo tu také velké otevřené ohniště se řeřavými uhlíky. Nad ním cosi kypělo varem v zavěšeném kotlíku.

Rostroch si děvčete nevšímal. Oblékl si tmavý hábit a prostřiženými rukávy. Byl potřísněný na mnoha místech a dokonce děravý, ale Agneša si nedovolila ani pousmáním. Byla vyděšená stále víc. Zahlédla malé otvory ve zdi, ve kterých vládla tma. Byly zamřížované. A ten nejzazší, kde nerozeznala vůbec nic, ani stébla slámy, ten měl mříž – stříbrnou? Chce ji právě tady pán uvěznit, aby neutekla, dokud nebude dočista začarovaná?

“ Tady si sedni,” ukázal baron na sedátko nebo spíš podnožku u křesla v koutě.  
“Pověz mi, Agnes, ukázala ti stará Berta celý můj hrad?”

Přikývla a sedla si. Stále ještě měla na sobě pánův plášť. Sice se ho snažila necourat po zemi, ale byl zaprášený. Nenápadně z něj sklepávala prach. Pán byl otočený zády, nahlížel do té veliké knihy.

“S nikým ses nesetkala o samotě kromě holek a Berty?”

“Nee.”

“Tak je to správné. Agnus znamená beránek, nevinnost a čistotu, víš to? Proto farář v kostele říká Agnus Dei. Musíš být čistá jako je tvoje jméno, rozumíš?!”

Nerozuměla, ale horlivě pokyvovala hlavou, jako kdyby měl oči i vzadu. Náhle se Rostoch otočil a chytl ji za ramena. Pokazila snad něco? Vykulila oči, ale baron byl jenom rozčilený, rychle drmolil, jako by je někdo honil.

“Tvoje čistota je tvůj život a moje štěstí. Vidíš, jak jsi důležitá? Jediná znáš moje labororium, jediná jsi do něj vstoupila. Ukážu ti ještě jedno tajemství. Když ho neprozradíš, zahrnu tě zlatem a drahokamy a budeš tu žít jako paní. Chtěla bys?”

Přikývla znovu. Byla by radši, kdyby přitom nefuněl tak zblízka do tváře, ale také začínala být náramně zvědavá. V plášti jí bylo teplo a i když na ni baron sahal, ani jednou nezkusil zajet prsty dovnitř, až pod košili, a zase osahat, kolik jí povyrostla prsíčka. Vždycky se posmíval, že je i na ptáčeti najde větší a Evena hned vždycky nenápadně přejela dlaní po své zteplilé postavě, aby ji pokořila ještě víc.

“Dobrá. Dám ti zlato, zahrnu tě pamlsky, sama budeš bydlet v té velké komoře ve věži, ale ty mi dáš několik kapek krve.”

Roztřásla se jí brada. Věděla, na co je krev.

“Já ... Mám strach, pane. Nechci se upsat ďáblu. Ztratila bych duši...”

“Správně,” přikývl baron a Agneša si trochu oddychla. “Ďáblu se neupisuj, Beránku. Stejně neumíš psát. Ale já potřebuji tvou krev, aby něco ožilo, jak má. Abych temné síly zkrotil. To je, jako bych pomáhal samotnému biskupovi, chápeš?”

Nechápala, ale ohromilo ji to.

“Vy bojujete s démony?”

“Přesně tak,” potvrdil. Děvčeti se rozbušilo srdce vzrušením. Proto mluvil o faráři a kázání! “Dej mi svou krev a budeme oba spokojeni. Musím ji dostat jako tvůj dar, rozumíš?”

Slýchala hodně povídaček o strašidlech, démonech a dobrých silách ještě předtím, než poznala Evenu. Všechny jsou stejné v tom nejdůležitějším: Dobré kouzlo prý vždycky zruší zlý skutek. Věřila pánovi a byla najednou ráda, že bude zlé mocnosti pekelné potírat s ním. A on jí říká takovou věc, že je Beránek, to je jako svatá! Z parchanta poběhlce, jak o sobě mnohokrát zaslechla, najednou bude pánovým Agnus Dei...

“Ano, ano!”

Nebylo to tak rychlé, jak doufala, ba ani žádné skučení ustrašených démonů neslyšela, když ji baron řízl pod zápěstím a krev nechal kapat do stříbrného poháru. Potom ruku ovázal a dovolil, aby si sedla do jeho křesla, kde za chvíli usnula. Neviděla, co pán dělá, ale zvuky míchání, cinkot baněk a přecházení nebudily žádný strach.

\*

Probudilo ji cosi táhlého, jako když vítr naříká. Narovнала se, rozhlížela, zprvu nepoznala potemnělé sklepení. Jenom dvě svíce hořely na velkém svícnu u knihy a ohniště už ztmavlo. Teprve stín Rostrocha u stříbrné mříže Agneše připomněl, kde je a co tady dělá. Ulpěla zrakem na baronovi, jako by hned věděla, že se děje cosi zvláštního. Zírala do toho místa a nevěděla proč, dokud ji nenapadlo, že tam stojí a cosi kropí jako farář v kostele. Zaříká zlé síly?

Jako by ji to táhlo, pomalu se zvedla a šla blíž. Nemýlila se, pán držel kroupenku a také mumlal jakousi modlitbu, které nerozuměla. Ale to nic neznamená, protože



faráři také není slova rozumět. Zato určitě žádný kněz nedokázal to, co pán: u nohou se mu slabounce vlnil světélkující oblak. Podařilo se, pán krotí ducha!

Skutečně se pod kapkami z kroupky hýbe, mění, a protahuje... Je to jako nějaké tělo. Jako když liješ mléko do vody, tak se před Agnešou objevovalo stále zřetelněji. Možná by si i sáhnout mohla, ale neodvážila se jít blíž.

Nevěděla, jak dlouho tu stála, svíce téměř dohořely a pánovo mumlání ochraptělo. Bílé tělo mělo podivnou kůži, svítily na ní červené nitky sítě, jako kdyby z té bílé prosvítalo řeřavé uhlí. Někde byly obrazce jakoby potrhané. Když se Agneša soustředila, skutečně rozeznala jemnou síť. Ano, to neprosvítal pekelný oheň skrze kůži, ale tam, kde se síť dotýkala těla, rudě svítala a snad se vpalovala.

Rostroch se pohnul. Stále cosi mumlal, ale už přestal kropit a ustupoval z kobky ven, opatrně prolezl otvorem v mříži a zavřel ji. Když ještě prohlédl zámek, zkropil obvod vchodu. Potom prostrčil mřížovím tenkou, bíle svítící hůlku, a síť s těla na podlaze téměř stáhl. Agneša se otřásla. Neměla důvod zjevení litovat, vždyť je zplozencem pekla a zlých sil, ale zachvění naznačilo, že TO cítí bolest. A stopy po síti na TOM zůstaly. Opravdu se síť propálila...

Rostroch jakoby se rázem probral. Tleskl do dlaní a zavýskl. Všiml si Agneši, popadl ji v pase, vyzvedl do výšky a postavil na stůl. V tomhle místě nebyly žádné křivule ani baňky.

“Hej, ty můj čistounký poklade, zatoč se a zatancuj! Dokázal jsem nevídanou věc, podařilo se! Budeš velkou paní!”

Agneša zavýskla, nadzvedla plášť a zatočila se. Pán tleskal do rytmu a volal, ať shodí ten hadr, i košili, ať se točí jako vítr. Zapotácela se pán ji strhnul k sobě. Mlaskavě Agnešu líbal na tváře a níž, poplácal po zadečku a ukázal na košili:

“Ty divoško jedna, dobře to umíš! Ukázalas jí, jak má vypadat a jaká má být.”

Otočila se k mříži a zahlédla veliké oči v bezvýrazné tváři. Bolest a smutek projely Agnešou jako nůž. Na chvíli strnula, ale pán ji rázně plácnul na zadek.

“Vidíš, to je naše tajemství. Aetherica, tvojí krví do hmotného těla převedená. Vnutil jsem jí lidskou podobu, jsem skutečný mistr tajných věd! Kabbalu, učení Devíti domů, Theatrum Magnum, to všechno jsem překročil jediným skutkem. Přiměju ji, aby mi dala... Hm, víc vědět nepotřebuješ, stačilo. Běž, běž nahoru. Bertě řekni, aby pro tebe zařízla slepici a uvařila polévku. Sám jí řeknu, co všechno bude dál.”

\*

Bylo, jak pán řekl, a ještě víc. Stará Berta zavedla Agnešu do věže, do velké komory, kde pro sebe měla opravdovou postel s nebesy jako pán, ale ne tak velkou. Byla tu i truhla se šaty, ze kterých Berta vybírala, co by Agnes mohla nosit. Patřily dřív nějaké paní, Agneše byly široké a dlouhé. Berta zavolala holky a než uplynul den, jedny zkrátily.

Agnes byla jako v nebi. Sice ze své komory vůbec nesměla ven, ale pořád tu měla něco k jídlu. Dostávala slepičí polévku, vejce, mléko a zvěřinu. “Brzy se už s ostatními nevidala, jenom když donesly jídlo. Už po dvou dnech se tvářily náramně kysele. Nemluvily s ní, ani když je upřímně vítala. Jak ale za sebou zavřely dveře, donesly se k Agnes jejich hlasy. Nezněly vlídně. Jenom Berta s ní trochu mluvila, dokonce někdy počkala, až Agneša usne. Říkala, že musí hodně pít a jíst, ba i bylinné odvary polykat, aby byla tak silná a zdravá, jak pán poroučí.

Po pěti dnech zase pán přišel. Byl ještě den, spokojeně pokýval hlavou, že Agnes sedí u vyšívacího rámu. Všeho nechala a poslušně ho následovala dolů. Nevyšli na nádvoří, ale nízkými dvířky ve zdi u schodů vstoupili do úzké chodby. Pán vzal připravenou lampičku z výklenku u zdi a pokynul, aby ho následovala. Hned pochopila, proč bydlí právě ve věži a ne v hradním paláci. Tudy mohla k Rostrochovu sklepení přijít kdykoliv, kdy ji pán bude potřebovat. Nikdo to nemohl pozorovat, nikdo nemohl vědět, co se tu děje.

Sevřelo se jí srdce, když opět vstupovala do míst, na která už skoro zapoměla. Nesměla pohlédla ke kobce a zachvěla se, když tam to bílé tělo zase leželo. Ostýchavě přistoupila blíž a sklonila se. Bylo tu málo světla, ale rozeznala, že stopy po síti skoro zmizely a navíc tomu stvoření narostly vlasy.

“Vidíš? Je jako tvoje zrcadlo.”

Nechápala, co tím Rostroch myslí. Jenže on tleskl a cosi křiknul. Pootočilo se to a Agnes poznala, že je to dívka. Starší, než ona, měla už velká ňadra a vůbec byla celá o něco větší a... Nahota Agnes nepohoršovala, za tu dobu tady jí viděla dost a dost. Pohybovalo se to dál, zvedalo to skloněnou hlavu. Otevřelo oči... Dívaly se na sebe, dokud to barona neomrzelo. Strčil Agneše před nos oválné zrcátko. Teď mohla porovnat podobu dívky se svojí. Byla to ona, byla! Možná za nějaký čas, ale tvář měly naprosto stejnou. Jen ta druhá byla taková – divná, zkrátka pápěrka. Skoro průsvitná, i vítr by jí mohl ublížit.

“Pohled, Beránku, tvoje vzácná krev jí dala tvar i podobu, máš velikou zásluhu na jejím stvoření. Z pouhého éteru, z neviditelného nic. Jenom čistota nedotčené panny před výronem dospělosti propůjčí magii sílu k ovládnutí Aethericy. Po sto šedesáti letech jsem to dokázal znovu právě já! Mně dá syna, skrze kterého ovládnou síly mocnější, než kdo tuší...”

Zase zíral do dále, tiskl k sádelnatému tělu malou Agnes a sliboval jí princezny místo služek, paláce v kraji věčného jara nebo léta, nejkrásnější šaty, šperky, co si bude přát. To všechno jen za několik dalších kapek krve, kterými ovládnou čarodějnou Aethericu.

Vzpomněla si na záštiplné pohledy Eveny, na odvrácené pohledy holek, na matku, které slíbila u barona vyzískat bohatství. Nastavila ruku jako minule, ale pán řízl do druhé. Nebolelo to, jen uvnitř pod páteří jako kdyby projel až do mozku výkřik té druhé. Hleděla zpoza mříží na Agnes, aniž by pohnula rty. Rostroch si ničeho nevšiml, naplnil stříbrný pohár a pečlivě ovázal ránu.

Každých pět dní Agneša Beránek chodila dolů, viděla, jak té druhé rostou vlasy po ramena, po zádech až k pasu. Už nosila košili a snesla na svém jemném těle i příkrývky, ale místo lůžka si pořád stlala jen jakési hadrové hnízdo. Barom říkal, že nemá rozumu víc, než kočka nebo pes, ale Agnes se té Pápěry Aethericy skoro bála. Cítila její bolest a nenávist a odpor, zasáhly ji vždycky jako šlehnutí prutem.

Navenek byla hýčkaná a rozmazlovaná víc, než jenom masem. Do kaple chodila v pěkných šatech, už střídala troje. Neseseděla vedle pána, to ne, ale stála blízko něj, v popředí. Vyzdvižena nade všechny a sama, mimo holky, které musely zůstat až za ní. Na krku nosila dvě řady malých perliček a všichni mohli vidět tenký zlatý prstýnek. Vždycky, když kráčela kolem holek, podívala se na Evenu. Ta uhýbala pohledem a Agneša si připadala jako její paní.

\*

Bylo to zvláštní. Agnes chodila nastrojená jako paní, Berta nakázala holkám přešívát šaty. Jedny, druhé, třetí. Copak se sluší tolik rozmazlovat jednu malou čubku? Otce nemá, její matku prý i na pranýř uvázali... Evena zamyšleně pozorovala záda malé Agnes v kapli. Už je tak pyšná, že se ani neohlédne. Z té své věže nevychází, jenom se válí nebo pod oknem vyšívá. Berta se kolem ní točí jako kolem pokladu. Kolem ní! Proč? Bledule zelená...

Nejspíš pána očarovala, vždyť si ji v noci odvedl. Jako každou jinou, na kterou si vzpomněl. Kupodivu nezazněl nocí žádný nářek. Co to s ním provedla, že od rána byla pro barona onačejší a jiná?! Evena znala Rostrocha dost dobře, aby se jen pohrdavě povznesla nad všechny špitané dohady o sklepení a o spojení Agnes s podivuhodnými kouzly, která se tam určitě odehrávají. Kdepak, jestli Agneša slouží pánovi ve sklepě, potom stejně, jako ostatní. A musí být zavřená ve věži, aby o tom nemluvila. Jako stehlík nebo jiný ptáček pro pobavení. Jednou se pánovi také omrzí...

Evena bystře posoudila, jak se věci mají, a převzala velení holek. Dbala, aby vždy byly upravené, připravené pána potěšit. Učila je hrát na loutnu, nutila tančit. Když Berta běhala kolem Agnes, vnutila se jí s pomocí a brzy už dohlížela na kuchyň a čeledě.

“Tak ty se mi tady snažíš dělat paní domu,” pronesl pomalu baron při jedné z mála večerí, kdy ho dívky mohly obsluhovat a bavit jako dřív. Evena si nebyla jistá, jestli je to špatně nebo dobře, pán hleděl tak nevyzpytatelně, že se jeho nálada mohla zvrtnout oběma směry. Uklonila se:

“Sloužím vám, pane. Nechci zahálet, když máte starosti a nechcete být rozptylován.”

“Tak se od Berty nauč všechno, co můžeš. Je stará a její oddanost mi bude k ničemu, jestli ji skolí ta záducha nebo věk.”

Radostí se začervenala, uklonila ještě hlouběji, ale baron bouchl do stolu:

“A to je všechno?!”

Evena rozeznala, že mu blýsklo v očích, zavýskla a přiběhla pána obejmout. Muchloval se s ní jako dřív, odtáhl si ji do postele a těšil se z ní až do svítání. Evena se probouzela šťatsná. To ona zvítězila! Ať si Agneša očarovává barona, čím chce, důležitější je vždycky ta z žen, která drží klíče!

\*

Po dvou týdnech začala Pápěra zase blednout. To nebylo dobré, Agneša pro ni dávala krev každý třetí den. Ne tolik najednou, jako zpočátku, ale byla velice unavená a malátná, hodně spala. Když potom viděla, jak nepěkné, hrbolaté jizvy má po pouštění žilou, začala Pápěru upřímně nenávidět. Ošklivila si jí jako pijavice. I když pán brzo prozradil, co se s aethericou děje, Agneša jen pokrčila rameny. Parchanta nosí, a co? Sama jíst chleba nebo pít vodu neumí, zato Agneše upíjí života!

Baron Rostoch ohmatával Pápěře břicho a radoval se, že roste rychleji, než obyčejný lidský plod. Agneša se zlomyslně šklíbila, když viděla, jak se Pápěra cuká, jak je jí každý pánův dotek odporný. Vzpomínala přitom na svoje první dny na hradě, na hry, jaké s ním holky musely hrát. Dívala se Pápěře do očí a slibovala: Však počkej, až ti udělá všechno, co dělával holkám přede mnou, až vezme bič nebo budeš muset tancovat, dokud nepadneš a...

Pápěra otočila hlavu k ní a věděla. Agneša pokrčila rameny. Rozhlédla se a viděla, že stůl, na kterém tehdy tu první noc tančila ona, zakrývá sukno. Nikdy si ho nevšimla, bylo stejně tmavé jako zčernalá deska stolu, ale dnes o něj baron zavadil

a odhrnul kus na rohu. Zasvítilo cosi stříbrného jako tepaná mříž Pápěřiny kobky, ale mnohem jemnější. A stříbrný kruh se zuby uvnitř. Na krk, napadlo Agnešu a polila ji hrůza.

Agneša poznala, bylo to zřejmě horší, než klády a železa, do jakých pán dával poutat čeládku, se kterou nebyl spokojený. Lemk potom dohlížel na zbičování. Dřív to dělával sám, ale když začal velet mužům, tak pána napadlo, aby bití a jiné tresty přenechal jedinému chlapovi. Pochvaloval si že má vlastního kata, i když to ve skutečnosti byl jenom pohůnek. Mimo bičování a vsazování do želez už ale v sudu utopil i dvě služky, které kradly.

Když baron byl mrzutý a vzal bič na svůj fraucimor, hrozil i tím sudem, když ho dostatečně nerozveselí. Někdy se dívkám podařilo mu dost rychle nalévat, aby usnul, ale Agneša už slyšela vyprávět, že jednu holku před rokem, když tu ještě nebyla, skoro utloukl. Šel z něj strach.

Pohled se vrátil k Pápěře. Měla zápěstí rozedřená, teď to viděla. Zvláště, modře, ne tak krvavě, jako když jí povrch těla poprvé propálila kouzelná síť. Ostatně, tu měla teď omotanou kolem nohou a ramen, neodvážila se bránit pánovi víc, než ucuknutím. Pána to bavilo, zkoušel, co a jak Pápěru bolí.

Týden za týdnem Pápěře rostlo průsvitné břicho a v něm klubíčko plodu. Už po dvou měsících se podobalo děcku a Agneše se zdálo, že tmavé tečky očí upírá skrz břicho matky přímo na ni. Co když baron Pápěru dost zkontroloval, aby ji vyvedl nahoru a Agneši se zbavil? Vždyť je už bílá a bledá, skoro jako ta hnusota bezbarvá. Bála se. Všechno to je divné, určitě proti Bohu, to už věděla. Bylo to i proti všemu, co tu měla dělat. Matka čeká, že Agneša starému baronovi poslouží, že právě s ní se bude těšit víc, než s ostatními. A co se děje? Ona, tak pečlivě hýčkaná a ochraňovaná, zatím jenom krmí vlastním životem jakousi odpornost, chycenou v lesích.

Pravda, Rostroch ji občas osahával taky, ale byl spokojený, že ani po dobrém jídle a zvěřině, které už Agneša tolik snědla, se ještě nezvětšují prsa. Podívoval se, že zatímco Aetherica je jako dospělá, i mléko zřejmě bude mít, ta, která jí dala podobu, zůstává dítětem. Nic víc od Agneši nechtěl.

\*

“Podívej, děcko v ní rychle roste, přesně za měsíc přijde na svět. Budeš před všemi jeho matka, ale pokřtít ho dám až později. Tajně tu budete žít a krmit ho, dokud nenajdu lektvar, který mu dá trvalejší viditelnost.”

“A potom?”

“Vezmu si tolik dětí, kolik mi dá. Už jsem dal hledat další takovou, jakou jsi ty. Možná budu potřebovat víc krve najednou, víš?”

“Co když...” Polkla. Poprvé byla tak smělá, že promlouvala k pánovi bez vyzvání. Ale musela se zeptat, probraná z malátnosti dalším zášlehem pápěří nenávisti. “Co když ty její děti... Budou divné?”

“Ale já přece chci, aby byly divné. Abych měl válečníka, jakého kulka nezraní, neutopí se a oheň ho nepopálí! Aby uměl být neviditelný nepřátelům! Aby znal magii a ovládal kouzla!”

Smál se jí, pobavila ho, ale Agneša viděla i Pápěřiny pohledy. Ukázala na ni.

“Co když nás bude nenávidět jako ona?”

“Co je ona? Napůl moje dílo, napůl divný vítr, který strašil po lesích. Ani zvířecí cit nemá. Nestarej se o ni a běž, pro dnešek tě nepotřebuju.”

Agnešu jako když polije. Pochopila, kdo Pápěra je. Čím byla. Zнала nespočet historek o přízracích, kteří vysávají krev zbloudilcům v lesích za Tannebrünem. A divoženky navalují na lidi horkost, že do rána každý zemře. Mezi stromy tančí víly a obloudí rozum. Proč ji to nenapadlo dřív?! Možná kvůli Pápěře prožívá tolik divoké a zlé sny, plné krutostí.

Poslušně odešla do své věže a zbytek dne proseděla jako mátoha bez duše u okna. Hleděla přes hradby a políčka až daleko k obzoru, k modravým oblým vrchům hor. V lesích za nimi Pápěra dřív žila. A teď je tady, na hradě, spolu s Agnešou jako

zakletá do moci zlého ducha. Lekla se své hříšné myšlenky. Možná, že se pán drží správné cesty, to jenom ona je hloupá a nechápe.

Ale ano, baron je má obě ve své moci. Agneše bere krev, podobně jako ďábel po krvi touží kvůli úpisu. Nebo nespokojený mrtví, který se vrací na svět a své bytí prodlužuje krví živých... Copak Pápěra, ta si jenom vybledne nebo se znovu změní na vítr, ale ona, Agneša? Co bude s ní, co se stane zítra? Co když baron místo ní vyzvedne tu další, co už hledá? Co když Agnešu vyždíme z poslední kapky a nechá kdesi zahrabat, aby nikdo nevěděl?

Tehdy poprvé Agneša snila. Seděla vysoko ve věži, celý kraj u nohou, vzdálená od lomozu tam dole. Přijede statečný rytíř, který se dozvěděl o krásné vězněné dívce? Mohl by vypadat jako Lemk, ten je odvážný a vede ostatní. I lapky už dvakrát zahnal a pobil. Určitě právě on Pápěru chytil.

Možná to bude právě Lemk, protože on jistě ví... Jednou do sebe vrazili před dveřmi do pánova laboratória. On tam čekal, až baron odpoví na jeho znamení. Pán ovšem poslal Agnes, aby zjistila, kdo ho ruší. Otevřela prudce, vykročila do chodby a zakopla o jeho nohu. Zachytil ji, bolavě sevřel čerstvý obvaz na odkrytém předloktí.

Zastyděla se, vytrhla paži a chtěla shrnout rukáv, ale on ohmatal hrbolaté jizvy a prsty druhé ruky pohladil její tvář. Ano, když Agneša přivře víčka, zase je cítí. A také vůni koženého kabátce a koní a celou ji tak sladce mrazí... Lemk přišel pánovi oznámit, že přijel jakýsi posel. Baron něco podrážděně zamumlal. Nařídil, aby posla nechali čekat v síni, Agnes poslal do její komory a od té doby Lemka neviděla.

\*

Jak rodí Pápěra? Když má lidské tělo, mohlo by to být podobné. Agneša už pomáhala u několika porodů. Sedávala tak, aby na ni rodička viděla a jejíma očima proniklo něco krásy až k tomu maličkému, co se dere na svět. Stará Háta tvrdila, že jak se dítě tlačí matkou ven, všechno si pomačká a setře. Ba i oheň na kůži se napraví, když matka příliš hledívala do ohně. Pokud může rodička pohlédnout na



pěknou nebo dokonce krásnou tvář, leccos se tím napraví. Ba ani zahlédnutá mrzácká škaredost se jejího dítěte netkne, jen co se několik dnů po narození prospinká do růžové a mlékem vonící sladké tvářičky.

Dnes ale s nechutí a odporem Agnes pozorovala nahou Pápěru, nepohodlně připoutanou ke stolu. Così o tom porodním dění tušila a přes podivnou hrůznost průhledného těla vypadaly mnohokrát děsivěji tenké provázky, zařezávající se Pápěře do zápěstí a kotníků. Zase jí namodrale zářilo maso pod prořízlou neviditelnou kůží. Ubohá bytost se třásla porodními křečemi a hned nato bolestí, způsobenou sebemenším pohybem.

Rostrochovi to nevadilo, naopak. Se zájmem pozoroval zřetelný plod odmítající vystoupit z matčina těla. Bojoval s každým stahem v břiše Pápěry a ta měla co dělat, aby jí tenká, ale pevná pouta nepřerázla křehké končetiny jako nože. Agneša vzpomněla na vzpínání rodiček, na pomocnou ruku, které se držívají, na všechno účastenství a rady zkušených žen.

“Kdyby tu byla bába...”

“Jsi tu ty, Beránku. Pomůžeš mi, protože nedovolím dítě poškodit porodem. Zde, v této knize,” ukázal na rozevřený spis na pultíku, “je popsáno, jak bezpečně drahocenný plod vyříznout z lůna.”

O tom též Agneša slyšela a zaplavil ji vyděšený soucit. Každý muž měl právo rozhodnout, kdo přežije, zda rozřežou ženu nebo vytáhnou mrtvé dítě.

“A... a ona?”

Rostroch mávl rukou.

“Jaképak ona? Pouhý prostředek je to, nic víc. Dostane krev a zhojí se, kdybych cokoliv zkazil. Je míň, než nevědomé zvíře, copak ti to stále nepřipomínám? Máš mnohem větší cenu. Přichystej vše pro dítě.”

Soustředěně natřel vystouplé břicho lektvarem, aby dobře viděl, kam řeže a jak hluboko. Pápěra vyvrátila oči v sloup. Agnes se rozbušilo srdce. Jsme spojeny, napadlo ji. Svíraly se jí útroby, jako kdyby ony samy čekaly na ostří nože.

Chudinko malá, politovala ji v duchu. Jako kdyby tím rodičce podala ruku a otřela pot z čela, tak se Pápěra uvolnila. V té chvíli Rostroch řízl do břicha jako do pecnu chleba. Nůž mu sjel víc, než chtěl, málem se zakrojil dítěti do nohy. Ale to už ho baron podenral rukou a tahal ven. Průzračně modrá tekutina se vylila ven.

Podal dítě Agnes a ta vydechla úžasem: Byl to chlapeček a tak krásný, že podobné dítě nikdy neviděla. Připamatovala si, že má zaplakat, ale než ho otočila, nadechl se sám. Bez pláče, bez smíchu. Jen s vážným “aáá-ga.”

Osušila ho. Před jejíma udivenýma očima už odpadl pupečník a zhojený růžový pupíček. Chlapeček už zároveň natahoval ručky k jejím vlasům. Pohlédla k pánovi, zda ten zázrak také pozoruje. Ne, byl zády a spínal Pápěře díru v břiše pěti stříbrnými sponami. Pozorovala vzdálenost mezi nimi. To není dobré, pomyslela si Agneša. Stříbrné jsou mříže, stříbrná byla první pouta, jak může stříbro Pápěře pomoci a neuškodit? Tak málo jich je, copak to kůži udrží pohromadě?

Pápěra otočila hlavu. Podle zvyku jí Agneša ukázala dítě a naznačila požehnání. Bolest, která zalila Pápěru, byla nevýslovná. Málem srazila Agnešu na kolena. Pán zalil nahé břicho Pápěry lektvarem a otřel si ruce do svého špinavého hábitu. Nerozvázal ji, neuvolnil, nepochválil.

“Uvolni provaz... přehod' kolem hlavy... krk, ať obepne můj krk!”

Slova zabubnovala uvnitř hlavy, Agnes přivinula chlapečka a couvala ke křeslu, kde vždycky směla podřimovat, než Rostroch znovu ubere její krve. Zastavil ji docela vlídně:

“Vidím, že máš dost. Odpočiň si, odnesu dítě ženám.”

Nechala si chlapečka odebrat a strnule pozorovala, jak pán odchází. Copak to neslyšel?! Ozvalo se to znovu. To Pápěra mluví, skoro křičí. Přímo k ní, očima, bez

jediného pohybu rtů. Kdepak, ona není horší, než zvíře, je přece součástí jí, Agneši. A copak by Agneša nelitovala jakéhokoliv tvora po tom, co viděla?!

Pomalou přistoupila k Pápěře a dotkla se provázku. Pálilo to. Ne jako oheň, spíš jako kopřivy. Ale uzel nebyl příliš pevný ani složitý. Trochu se lepil, jako kdyby tahala za silnou pavučinu. Pápěra ji pozorovala a promlouvala tišeji, prosebně, ať jenom pokračuje a neustává.

Ne, Agneša by ji nemohla zabít. Ani kdyby zpátky přivolala svou dávnou nenávist a odpor, ani tehdy ne. Soucitně uvolnila všechna pouta, ať ji to pálilo sebevíc. Ještě, že pán tentokrát neupnul Pápěru do pout... Pápěra ohmatávala své rány, opatrně se dotýkala břicha.

“Nechám ti otevřené dveře, zmiz co nejdál. Někam do toho svého lesa. Už ani břicho moc vidět nemáš, v žádném tmavém koutě nebo v noci tě nenajdou. Bůh mi buď milostiv... Ano, budu říkat, že jsi mne očarovala.”

Tu výmluvu Agneše rychle napověděli strážní andělé, možná ale sama Pápěra. Zazněla v hlavě tak jasně, že stačilo jenom opakovat. Vždyť to bylo jedno. Pán bude strašlivě zuřit. Snad si vzpomene, jak je pro něj Beránek drahocenný. Otočila se a opustila laboratoriu, jak slíbila. Vystoupala do komory ve věži. Stála uprostřed místnosti a náhle se jí podlomila kolena. Jako by Agneša sama sebe pozorovala, jak pomalu klesá, jak nezadržuje pád. Jenom těsně před dopadem tváře na zašedlá prkna zapřela dlaně o dřevo a položila ji opatrně.

Zavřela oči. Umírání bylo tiché a skoro slavnostní, nebolelo ani trošičku. Byla lehká a prázdná. Možná jí Pápěra vysává na dálku krev, aby mohla odejít. Tak jen už jdi a mne tady nech... Rozražené dveře patřily spíš do snu o zachránci, ale hrubé šklubnutí za paži Agnešu vrátilo do moci Rostrocha.

“Ukaž ruce! Jistě, popálené. Ty náno hloupá, co jsi to provedla?! Od kravinců jsem tě vyzvedl až sem, dal ti jméno, jídlo, svěřil tajemství!”

S každým slovem obracel políček Agnešinu hlavu ze strany na stranu. Nebránila se, poddávala ranám. Bylo to tak – tak vzdálené, jako by tělo vůbec nepatřilo jí.

Chtěla jen znovu spočinout a být prostoupena klidem, který přerušil. Pustil ji, dvakrát nebo třikrát kopnul do těla na podlaze a vyběhl ven.

Agnes ležela dál. Nic ji nebolelo, čas plynul, jako když vánek foukne. Když pootevřela oči, stíny byly delší a delší. Přišla stará Berta, zvedla bezvládné tělo a položila je na lůžko. Stmívalo se, ale Berta nerozžehla svíci, dokonce ani nenabídla Agnes nic z toho, co donesla k jídlu a pití. Zamávala dlaní před nevidoucíma Agnesinýma očima. Pokřižovala se.

“Bůh je milosrdný, zbavil tě rozumu. Brzy i života.”

Agneša ji slyšela, rozeznala i hlasy dvou strážných za dveřmi. Je už mrtvá a přesto jí hlídají? Neumyli, nemodlí se... Propadala se do měkkých vln a bylo jí to jedno. Čekala na vysvobození. Bude ležet a čekat, zakletá. Přijde rytíř a polibkem ji probudí. Už o ní určitě ví. Už stoupá do věže... Opravdu. Dřív, než otevřel dveře, věděla, to není sen, že ON právě teď přišel.

Lemk? Ano, skutečně on, poznala jeho hlas za dveřmi. Dozvěděl se o ní, o tom, jak jí hlídají, jak čekají na její smrt! Neví, že ji polibkem probudí, zbaví mámivých Pápěřích pout. Vyhrnula si sukni a pokrčila nohu, jak to jednou udělala Evena, když se v komoře chlubila, co na mužské platí. Jen trochu ukázat, ne víc. Otevřela oči, až když stál u lůžka. Nesklonil se k polibku. Položil jí dlaň na ústa a netiskl nijak něžně.

“Mlč a nic se ti nestane. Před biskupem povíš, cos viděla.”

Přikývla, ale to nebylo všechno, co chtěl. Dotkl se obnažené kůže lýtka, sukni vyhrnul výš. Líbí se mu, Evena měla pravdu. A teď ho bude smět poprosit, aby ji odvezl domů...

“Opravdu jsi ještě tak čistá, jak tě matka porodila?”

Nečekal na odpověď, prsty mu zjistily pravdu, až překvapením sykla, oči hladově zasvítily.

“Tentokrát ne zbytky, ale pánovo nejlepší sousto vychutnám!”

Musel jí zacpat pusou ještě hruběji, protože se nečekanou bolestí vzpamatovala a vzepjala do obloku. Vstoupil do ní bezohledně, rychle, byl hodně velký. Jako by ji na kůl narážel a uvnitř trhal. Kousla ho, když nemohla křičet, ale nic víc jí nedovolil. Jak na ni nalehl, drtil ji a dusil, div duši nevypustila. Bylo to strašlivě dlouhé, i když ke konci ne tak bolavé. Když bolí celé tělo, oheň mezi mnohama pálí míň.

Sáhl jí tam rukou, prohlédl si prsty. I ve tmě rozeznal krev a byl spokojený. Otřel ruku o její břicho.

“Nelhala jsi. A života v tobě zbylo dost, abys mne potěšila. Takové mám rád, malé a nepoddajné. Postarám se, abys mi zůstala. Nikomu ani slovo, rozumíš? Nebo na tobě nechám vystřídat všechny.”

Přikývla a utřela si usazenou tvář. Sklonil se, slízl zbylé slzy a potom dotkl jejích rtů. Líbal ji tak, jako by ho nezajímalo, že Agneša potřebuje dýchat. Bylo divné cítit jeho jazyk v puse a zároveň to bylo mnohem hezčí, než tamto. Objala Lemka kolem krku. Jestli jí dokáže vysvobodit, vydrží všechno! Bylo to dobré rozhodnutí, protože ji zalehl znovu. Odhodlání jí pomohlo.

“Teď už mě pusť, tak dlouho jsem se zdržet nechtěl,” překvapil ji, když vstal a upravil si oděv.

Agneša se stočila do klubíčka. Bylo to celé divné. Lemk si ji chce nechat... Proč odešel? Proč mluvil o biskupovi? Zároveň se jí táhlo hlavou ještě podivnější říkání. Jako kdyby někdo vplétal do nyšlenek druhý proud. Jako kdyby tu někde byla Pápěra, spokojená s naplněním Agnešina osudu. Usnula, jak byla, plná tíhy a zároveň prázdná.

\*

Ráno přišla Berta, vylekaně prohlédla Agnešiny šaty.

“Co se tu stalo? Kdo to... ?”

Agneša byla slabá tak, že nedokázala sama vstát. Jako by mezi nohama ještě něco zůstalo. Berta se vzpamatovala, rychle z truhly vytáhla čistou spodničku, tu zkrvavenou polila trochou chladné vody a krátce přitiskla jako obklad.

“To už musí stačit. Najez se, pán tě bude chtít. No tak, dělej nebo tě nacpu jako husu!”

Odvedla děvče sama, místy ji musela podpírat. Dotáhla Agnes až do jedné menší komory hradního paláce. Tam čekalo překvapení: Matka! Agnes vykulila oči, zapomněla pozdravit barona. Berta do ní strčila.

“Posad’ ji tam, na truhlu,” poručil Rostroch. “A ty jí nařizni kůži, jak jsem řekl.”

Matka přikývla a vzala nůž ze stolu u zdi. Agnes se rozhlížela, nic nechápala. Nastlané ležení v rohu rozeznala, vedle něj obyčejnou kolébku – a o kus dál druhou, mnohem větší. Vypadala prázdně, jen s obláčkem mlhy na peřince...

Nechápavě pozorovala matku, která k ní přistoupila s nožem. Nejdřív rozepla šaty, stáhla je i z ramen, potom rozhalila košili na dceřiných prsou. Agneša se nezmohla na jedinou otázku, na jediný protest. Matka ukázala špičkou nože na místo u pravé bradavky a vzhledla k pánovi.

“Ano, tam,” přikývl. Agneša zakníkala, víc si nedovolila. Bolelo to mnohem víc, než ostré řezy dole v laboratoriu. Vyhrkly jí slzy. Matčina tvář se ani nepohnula, beze slova jí ke zraněnému prsu přiložila dítě. Hladově se přísálo, až Agneša vykřikla a baron se ušklíbnul.

“Pane,” oslovila ho naříkavě. Prudce máchl paží.

“Mlč! Tvoje místo je tady. Chci, aby byl můj chlapec vidět co nejrychleji, tak ho budeš krmit, dokud bude čím. Modli se, aby si přivykl na střídáním s mlékem tvé matky a tvoje zásoby vydržely co nejdéle. Vidíš? Dala mi další svou dceru. Ta poslouží, až ulovím další Aethericu místo té uprchlé. To už si dám větší pozor, aby druhého Beránka neočarovala! Vyžrál jsem na podmínky toho ovládnutí: Není těžké zařídit, aby se mi ze znásilněných žen v určený čas rodily dcery, jako jsi ty nebo

tamta. Poslouží mi jedna jako druhá a nebude to stát ani groš. Ale pro začátek - ty tvoje perly odevzdej matce, zaslouží si je víc.”

Agneša přikývla a zbledla, protože zahlédla vítězný záblesk v pohledu matky. Nechácala naprosto nic. Odvrátila pozornost od matky, která v rohu usedla, aby zatím nakrmila svoje další děcko. Sklonila hlavu a hleděla na průsvitné dítě ve své náruči. Pápěřičí... Krev, kterou z ní sál, mu už dávala zřetelnější tvary. Byl nahý, překryla ho cípem sukně. Vždyť je vlastně jejím dítětem, stvořený z její krve, chudáček... Nějak moc rychle vyrostl, je veliký, ale docela lehoučký, jen při krmení trochu těžkne. Byl tolik hladový!

Najednou dočista vybledl. Nebyl k rozeznání, jako kdyby mu Agneša nedala ani kapičku krve. Ano, nahmatat jej mohla, ale jenom ona věděla, kde má hlavičku a tělo. Přestal pít, zvedla ho tedy k ramenu, jak se to s miminky dělává. Podivné, cítit miminčí dech, a tělíčko, voňavé trochu jinak, než znala...

Baron zálibně pozoroval matku. Byla otočená k pánovi svou nepoznamenanou tváří. Přistoupil k ní, ohmatal a potěžkal volný prs. Oddaně mu pohlédla do očí, ale tak, aby neukázala jizvu. Baronova dlaň zajela pod košili a vysvlékla matčino rameno. Bílé, jako sníh.

“Dáš mi hodně dcer, chci právě takové, jaké umíš dávat. Pochytám víc Aetheric, jednu i císaři dám...”

Pohled mu zalétl k Agnes, která se opřela o zeď. Sotva už dítě udržela. Vytřeštil oči a zbrunátněl. Chvilí nemohl popadnout dech, potom zasyčel jako zlý had:

“Ccco to... Ty už nejsi čistá! Berto!”

Stará pomocnice a důvěrnice čekala za dveřmi. Vstoupila roztřesená, bledá, hned padla na kolena a sepjala ruce. Sotva popadala dechu.

“Jjá nic nevím, pane, já ji nechala spát, když na zemi ležela, jenom jsem ji dala nahoru, ráno nakrmila, co bylo mezi tím...”

“Lemk! Lemk, kde je? Hlavou mi ručil!”

Na pánův řev rázně vešel Lemk a uklonil se strnule, celý ve střehu. Berta se přitiskla hned vedle dveří. Neodvážila se odejít, ale nejradši by prošla zdí. Matka přestala kojit, poposedla víc do kouta. Baron ukázal na Agnes, která stále držela dítě a neodvážila se pohnout.

“Kdo ji hlídal, kdo mi ji zkazil?!”

Lemk si ho výsměšně přeměřil. Byl vyšší, než baron a dával mu to znát.

“To je už jedno, pane. Právě dorazil posel z pražské kapituly. Arcibiskup nařídil prošetřit, jaké d'ábelské stvoření skrýváte ve sklepeních. A císař chce být o všem informován. Kam jste je ukryl? Zbyla jen jakási pálicí pouta...”!

“Ty? Ty ses opovážil?!”

Neozbrojený baron skočil po noži, kterým prve matka Agnešu pořezala. Lemk zvolna vytáhl dýku zpoza opasku. Mezi dvěma ženami, vyděšeně tisknouchými děti, se rozpoutal krátký boj. Než stačily postřehnout, kdo má navrch, Rostroch zachrčel. Ležel na Lemkovi, dýka mu prořala hrdlo. Jeho nůž obloukem odlétl, zasekl se do matčiny nohy. Ta jen sykla. Lemk odvalil pánovo tělo, konečně měl navrch. Přesto ještě zápasil s křečovitě zarytými prsty barona ve svém obličejí. Najednou sebou začal divně škubat, dusit se. Měl ústa plná pěny.

Ticho přitisklo k podlaze všechny chrčivé a šátravé zvuky. Za ním klesalo zděšení, úleva, otázky. Ženy na sebe dlouho hleděly, než matka porušila mlčení a dotkla se nože ve své noze. Trčel šikmo, zražený dovnitř stehna. Matka se předtím usadila s pohodlně zvedlou a pokrčenou nohou. Klela a nadávala na oba muže, jako by jiná slova neuměla. Pápěrátko zachytilo ručkami o Agnesiny vlasy:

“Aááá-gna, Aááá-gna.”

Agneše vyhrkly slzy.



“Dítě zabal zlehka, rychle poroste,” ozval se za chvilku zastřený hlas v Agnešině hlavě. Vykulila oči na velitele, bezvládně ležícího u pánovy mrtvoly. Potom na velikou klaluž krve kolem barona. A také na krev, která se tenkým pramínkem přidávala od matky. Ta položila děcko vedle sebe, prudce vytáhla nůž, mrštila k tělům. Agnes pozorovala bleskově se šířící skvrnu na šatech. To musí být silný proud! Matka hned tiskla ránu dlaní, ale ochabla a svalila se vedle malého.

Ne, někdo ji odvalil, ruku odhodil, sukni vyhrnuje... Agnes najednou rozeznala postavu, mléčně se barvící a nabývající tvarů matky. Jedna saje krev té druhé? Pápěra! Nebala spokojená s tím, jak málo je zřetelná. Po chvíli poklekla k Lemkovi, očíhala jeho ústa. Potom nožem nařízla jeho krk a posloužila si tak dlouho, dokud nenabyla Lemkovy podoby. Málokdo by poznal rozdíl.

“Ten jed bylo štěstí,” pronesl nový Lemk. “Co vás zabíjí, mne posiluje. Podívejme, tak v prstenu ho Rostroch měl. Ten mizera se rval právě proto, aby uvolnil schránku... Půjdeme.”

Agnes se rozhlédla. Berta byla zhroucená u dveří, ale kdy a co se jí stalo?

“Obleč se. Vezmi od žen, co potřebuješ, spodničky a zástěry, z kolébek, z truhel, vyber to nejlepší. Mé dítě obstaráš. Odnese me je, aby nikdo nepochopil, co v ranci odnášíš.”

Agnes, neschopná řeči, unaveně ukázala na sestru vedle matky, která ležela bez sebe. Pápěří Lemk zavrtěl hlavou.

“Tohle dej do kolébky, když budu potřebovat, najdu je.”

Agneša nejdřív položila do kolébky malého a přikryla ho. Tak dobře viděla, co dělá. Sestru dala do její kolébky, přistrčila blíž k matce. Rána na noze už nekrvácela, matka ještě dýchala. Ze záňadří jí vypadl vyřezávaný dřevěný křížek na stužce. Stačilo zatáhnout a dívka našla uzlík. Sňala křížek z umírající a dala ho nemluvněti do ručky a ovázala. Snad všichni uvěří, že je nevinná...

Lemk se zatím převlékl do šatů mrtvého, jenom u krku měl zarudlou košili. Nadzvedl víko truhly, na které předtím seděla a ukázal, ať nabere, co potřebují. Navrch ležela velká plachetka. Agneša ji rozložila na zemi a jako ve snách navršla nějaké košilky a plátýnka na zavnutí, velké čepečky a ještě cosi pro děcko, jaké se už batolí.

Položila do toho malého Pápěračka a zavázala uzly tak, aby nikdo nerozeznal nic nepatřičného. Ranec byl ohromný, jako kdyby odcházela s velikou výslužkou. Mrtvý velitel stráží zatím zmizel v truhle, zaházený látkami. Když víko zapadlo, Agneša polkla. Přece jen... Chtěl ji odtud vysvobodit, bojoval za ni! Pápěří dvojník ji nemilosrdně strkal ke dveřím.

“To dítě chráníš křížkem a přitom nechápeš, co hrozilo tobě?! Mučírna, možná hranice. Slyšel jsem dost, abych to věděl. Lemk dostal za zradu zaplaceno, s tebou si jenom užil, než tvou krásu zkazí kat. Nastal čas odejít pro všechny tři.”

Agneša se otřásla hrůzou, ale už zase dokázala udělat krok. Slzy jí tekly a skoro neviděla na cestu, ale tady v kamenném domě by mohla chodit i poslepu. Najednou zvedla hlavu, uvědomila si nezvyklé ticho. Proč se nikdo nestará o pána? Kde je čeled' a holky? Co se děje? Odpověděl jejím myšlenkám:

“Čeká nás kočár, pojd’.”

“Jsme tu sami? Kde jsou ostatní?”

“Všichni zůstali na svém místě, ale nikdo nechce vědět, co se stalo. Přikázal jsem jednomu po druhém až do večera dělat totéž, co jindy a nedívat se. Jenom té komoře se všichni vyhnou, a také sklepu, než se kouř vyvalí ven.”

Agnes připadalo správné, že laboratórium skončí v plamenech. Zaujalo ji, že by měla odjet kočárem jako velká paní. Nepřeslechla se?

“Pojedeme kočárem?”

“Odpočineš si, než přisedneme na koně. A nakrmíš dítě, kdyby chtělo.”

Nastoupila do kočáru bez ozdob, k němuž byli přivázáni koně. Lemk jí podal balík. Uvolnila malého, spokojeně spal. Lemk ukázal, aby ho položila jen lehce zakrytého na dva měkké velké polštáře. Do kočáru však nenastoupil on, nýbrž nějaký hubený černý mnich se strnulou tváří. Agneša padla na kolena a vypískla:

“Otče...”

Mnich jí požehnal a nic neřekl. Lemk nahlédl.

“Nech ho být, napůl o tobě neví. Ctihodný otec se potom vrátí zpátky a vůbec si nebude pamatovat, že už na hradě jednou byl. Mlč a prospí se, dokud můžeš.”

Agneša se schoulila proti Pápěrátku a skutečně brzy usnula. Před večerem kočár zastavil, Lemk nařídil vystoupit. Převzal od ní ranec s věcmi, položil Pápěříčka na něj a potom se vážně sklonil k Agnes. Políbil ji, až myslela, že se ocitla v ráji. Když skončil, zmateně se otočila, že si musí odběhnout.

“Jdi jen tamhle ke keři. I když jsem ti teď předal sílu z tvé matky, daleko bys neutekla. Jsi při síle jen vedle mne.”

Když se vrátila, vysadil ji na koně. Ranec upevnil k sedlu, vzal z kočáru i polštáře, ale dítě podal Agnes skoro nahé. Když protestovala, podal jí Lemkův plášť.

“Jak myslíš, ale je to bytost jako já, netrpí zimou.”

“Vždyť je tak maličký...”

“Takhle jsi měla odmítnout Rostrochovi.”

Sklonila hlavu. Copak by to bylo možné? Vzpomněla si, jak věřila, že baronovi pomáhá bojovat proti peklu. Jak to bylo? Vždyť Pápěrák i s knězem umí kouzla. Svatý muž by démonovi neměl podléhat? Na tohle Agnesin rozum nestačil. Ale síla, kterou od něj měla, vyhojila i bolavý podbřišek a vůbec všechno.

“Proč ses nebránil... la? Tolik dovedeš. Nebo jsi malého taky chtěla?!”

Vybublal z něj Lemkův smích. Hrčel skoro jako kočár, který se zatím otáčel a vracel ke hradu. Přivřela oči a nechala se nést koněm, který šel klidně. Jako by cítil, že v takovém sedle seděla jen jednou, když ji právě Lemk vezl na hrad. Chvíli ji nechal sedět samotnou a koně vedl.

“Agnešo, lepší vtip jsem opravdu neslyšel! Nikomu nic neříkej, to musím sám. Ten mizera si se mnou dělal, co chtěl, prostě objevil staré zápisky o tom, co na nás platí. Postaral, jsem se, aby zmizely ze světa.”

“Jedeme do tvé říše?”

“Ano. Naštěstí už nejsi dítě, přece jen nevěděl všechno. Ten malý je víc můj, než člověčí, tvoje probouzející se ženství mnohé napravilo. Poslední tři týdny mě stálo dost námahy, aby Rostroch nic nepoznal. Jenže ty víš příliš hodně, musíš zůstat mimo svět. Je zbytečné tě zabíjet.”

“Jenom vypijete moji krev.”

“Možná, chutná docela dobře. Ale ne, nemyslím, že by někdo toužil vypadat jako ty, mít dvě ruce a nohy a ploužit se tímhle světem. Teď ji potřebuje jenom náš malý.”

“Proč?”

“Copak si pamatuju všechno? Křížence jsme neměli několik staletí! Podej mi ho, už vidím, že ti zase docházejí síly.”

Vděčně mu malého podala a poposedla. Rozhlédla se po neznámém kraji, který se před nimi rozevřel. Nekonečné lesy, hřbety hor, obnažené skály. Nikde ani světlýlka, soumrak padal na divočinu.

“Co jsi zač?”

Otočil se k ní, počkal, až koně budou vedle sebe.

“Kdysi jsme do tvého světa přicházeli jen pro drahocennou, léčivou věc, které si vy tady ani nevšimnete. Potom se tu některým zalíbilo a když pozorovali lidské osady,

chtěli pomáhat. Rozešli se po celém světě a zase vraceli zpátky sem, ale bylo jich stále méně. I kříženci z naší vůle tehdy vznikali. Jenže lidé se dozvěděli i to, čím nás mohou spoutat a ovládat.

Mnozí z nás zanikli, zničení a potrhání, zbylo z nich jenom kvílení ve stržích. Další se rozhodli dál zůstat lidem nablízku, kříženci zase toužili po lidském těle a lidské moci. Byly to zápasy všech proti všem. Přitom jsme dál potřebovali získávat to, proč jsme do vašeho světa vstoupili.”

“Co to je?”

Lemk se na ni podíval a ohrnul ret. Sklopila oči. Samozřejmě, že jí to neřekne. Je to příliš drahocenné. Jednou jí někdo řekl ukázal svoje tajemství – a jak to dopadlo?!

“Potřebuješ vědět jen to, že není, kam utéct. To, že jsem byl já unesen, se stalo dílem zradou a dílem mou vlastní neopatrností. Našel jsem tegdy stopu knihy, podle které Rostroch zhotovil síť a klec. Je dobré, že jsem ji zničil to stálo za všechno trápení. Ty budeš žít mezi těmi, kteří chrání bránu do mého světa – a zároveň budeš pod její ochranou.”

Dlouho jeli mlčky. Agneša rozeznávala jenom nebe skrze větve stromů. Měla hlad a žízeň, spala by, ale bála se Lemka. Co kdyby ji tu někde nechal napospas šelmám? Ještě něco jí vrtalo hlavou:

“Ty jsi chtěl opravdu zemřít? To je proti Bohu...”

Znovu zabublal Lemkův smích.

“Nejsem tak důležitý. Důležitá byla přece ta kniha. Důležitý byl Rostroch a moje dítě. Zato můj zánik by se rozezněl ve všech ostatních jako zvon. Hned by věděli, kde jsem. Dokud jsem žil a pouze se měnil, zdi sklepení nedovolily nikomu ucítit nebo uslyšet mne. No a tys mne v lásce neměla.”

To byla pravda a příliš se nezměnila.

“A teď? Teď o tobě vědí?”

“Co myslíš?”

Koně byli klidní, stále kráčeli kupředu. Agneša jim věřila. Zato Lemk a dítě, to byla jiná. Pápěrče bude dál pít její krev. Nikdo jí nepomůže, zůstala samotinká v podivném světě. Odevzdaně naslouchala okolním zvukům. Rozhlédla se. Lemk pokračoval:

“Nazýváte je lesními bytostmi. Vítají tě zpěvem, Agnes. Brzy je uvidíš, i ty jejich čarovné reje, které chrání můj svět.”

“Evena nelhala, nevymýšlela si!”

“Evena? Co je s ní?”

Agnes pokrčila rameny.

“Přece Evena, nejpřednější z fraucimoru. Ona všechno ví. Sama je krásná, jako kdyby patřila mezi víly, pán to taky povídal. Že ji nejspíš nějaká rusalka pohodila, ale to jenom žertuje. Evena je přece dcera rukavičkáře z Adorfu. Jenom zná vyprávění o všech strašidlech, co jsou. Pán zakázal, aby nás dál strašila.”

“Podívejme se, to jsem nevěděl. No, už je to všechno pryč, zapomeň na ni. Ještě nejsme u cíle a dítě je neklidné.”

Agnes vzdychla. Těžce a smutně, až ji zabořila ranka na prsu. Tu polibek nevyhojil. Dojedou do cíle a zase dá malému jíst, stačí strhnout strup. Jak dlouho to bude trvat? Sladký zpěv, který sem dozníval pořád ještě z velké dálky, ji děsil. Sklonila se ke koňskému krku.

“Ty se nebojíš?”

Kůň jenom zafrkal. No jistě, jemu nikdo neublíží. Dívka, která chtěla poslušně své matce jenom zajistit dobré živobytí a vyhnout se baronově zlobě, na jeho hřbetu vjela do říše vyprávěnek.

Evena stála na hradbách a hleděla k obzoru. Nemohla rozeznat skoro nic, za jejími zády dohořival požár. Ještě za bílého dne se ozvala rána z pánova sklepení, vyvalil se odporný puch, jako by se samo peklo rozevřelo. Vyběhla na nádvoří a uvědomila si, že celý den neviděla pána. Prokmitla jí hlavou představa, že Lemk strčil Agnes do kočáru a ještě s nějakým mnichem ji odvezli, ale když hořel dřevěný ochoz na paláci, někdo křičel, že Lemk je u pána. Nerozuměla tomu, ale bylo to už jedno, nikdo pro ně nešel.

Co bude dál? Přijme ji otec zpátky? Baron za ni tehdy zaplatil, Navíc se ona vrátí jen s tím, co má na sobě. A v sobě, přitiskla dlaň na vypouklé břicho. Tolik věřila, že ji pánova přízeň vynese, že bude paní... Vždyť i Berta říkala, že milostnice může mít víc, než urozená manželka, ale když bude pánovi ještě hospodařit, koho nad ní ještě bude? Ona, Evena, je prý dost krásná a Agneši se nemusí bát. Pán ji má jen kvůli jejímu panenství, ve sklepení skrze ni zaříká zlé duchy...

Evena se zachvěla. Čarodějův hrad! Nakonec ho celý pohltní plameny, ale nikdo neuchýlí čarodějovi milostnici ani její dítě. Odevzdají ji plamenům, možná radši pobijou všechny, co tu žili.

Zaslechla volání, otočila se. Dva chlapi k ní běželi, služky na ni ukazovaly. Už, už je to tady! Zajmou ji, vydají panstvu, zabijí... Pohlédla do tmy. Oslněná ohněm neviděla jediné hvězdy, nerozeznala obzor nad lesem, ale zatoužila se vznést a dolétnout někam tam, kde lesní víly odkládají své překrásné děti k rozcestím. Chtěla by s nimi věčně tančit a vznášet se, aby ani stéblo trávy neohnula.

Plakala, neviděla před sebou jediné dobré chvíle. Proč? Byla všemu poslušná, chtěla přinášet radost. I tak divnou, jak někdy chtěl pán. Vyhoupla se nahoru. Nestačila se postavit, muži byli nadosah. Odrazila se a letěla na zlomek okamžiku alespoň o kousek blíž svému snu. Jako větrná Aetherica, o níž si Rostroch mumlával ze spaní.